

Quins són els valors dels caçadors?

«Per què no podem parlar nosaltres també de compassió, de respecte pels cicles naturals de vida i mort o de benestar animal?»

En l'esfera social, el partit que juguen partidaris i detractors de la caça es repeteix a cada temporada: uns critiquen els caçadors perquè creuen que prenen la vida a altres animals per simple diversió o per penjar un cap a la paret, mentre que els caçadors es defensen d'acord amb la legalitat, la supervisió administrativa i la necessitat pràctica de regular les sobrepoblacions d'animals salvatges, entre d'altres.

És un diàleg entre sords en què cadascú parla des d'una perspectiva diferent, totes legítimes. Els adversaris a la caça expressen una posició per a ells ?moral?, jutjant, moltes vegades sense prou coneixement, i allunyats dels principis del medi natural, mentre els defensors de la caça adopten una posició pragmàtica. Aquesta dinàmica, al cap dels anys, ha provocat una mentalitat de setge en el col·lectiu caçador, que a la vegada retroalimenta aquest cercle viciós i dificulta molt l'obertura de ment que ens hauria de poder fer acceptar com a vàlids alguns arguments de la part contrària.

Estem tan immersos en una batalla dels pro versus els anti, que qualsevol bretxa és percebuda com a senyal de debilitat ideològica i fa que qualsevol crítica (raonada o no), ha de ser rebutjada de la forma més energètica, fins a l'absurd.

Aquesta hiperpolarització del debat implica també una hipersimplificació maniqueista de les coses quan és únicament als dos extrems de l'espectacle social on es defensen posicions absolutes d'aprovació o rebuig de qualsevol acte de caça. La realitat està construïda per matisos i existeix un ampli territori on valors, visions i accions poden ser compartides. La majoria de crítiques a la caça estan basades en dues creences fonamentals:

el respecte per la vida, sagrada, que hom no pot treure sense una raó imperiosa.
el benestar animal, pel qual aquests no haurien de patir innecessàriament.

Aquestes creences no tenen res d'estrany ni extrem; són compartides per centenars de milions de persones en el món, i també són presents en les societats caçadores històriques.

Els caçadors podem escollir seguir reforçant aquesta mentalitat de setge, conscients que els valors de la societat ens arraconaran cada cop més al marge de la centralitat. Seguirem guanyant batalles legals i polítiques a curt termini, però estarem cavant la nostra tomba. O podem triar obrir-nos i compartir aquests valors de respecte. Tot sovint no fem l'esforç d'explicar-nos davant dels contraris a la caça, pensant que no ens entendran. Per què no podem parlar nosaltres també de compassió, de respecte pels cicles naturals de vida i mort o de benestar animal?

Hem de reconèixer que l'oposició creixent a la caça (per desconeixement, prejudicis, ignorància o bé perquè han conegut alguna mala praxi i l'han extrapolat a tot el col·lectiu o simplement per haver rebut una educació allunyada del món rural basada en la vida de *Bambi*) es reforça quan la percepció de la mateixa és la d'una pràctica sense respecte pels animals i sense més sentit que la satisfacció personal dels egos dels caçadors. La majoria social no està oposada a la caça; s'oposa a les modalitats menys respectuoses amb la vida animal.

Hem de comunicar millor sobre els nostres valors. La caça "esportiva" s'associa a una total frivolitat amb la mort dels animals (quan la mort, no és més que un pas, moltes vegades no materialitzat de l'acció de caçar i, pel que fa a l'esportivitat, per a res té a veure amb la competitivitat sinó amb ser just, legal, és a dir tenir respecte vers l'animal). La fixació en els trofeus

amb la típica foto a sobre de l'animal mort (sense mostrar respecte a l'animal) s'associa a una mera glorificació egocèntrica (cosa totalment reprobable quan són soldats que es fan fotos amb cadàvers d'adversaris).

En canvi som una immensa majoria de caçadors que no gaudim amb la mort de l'animal, gaudim de la seva cacera. Tenim un gran culte i respecte per conèixer de primera mà la duresa, complexitat i dinàmica de les seves vides. Ens veiem com a part del cicle natural de vida i mort, on el més important és el **respecte** a l'altre. Aquest respecte és el que no hem sabut transmetre a la societat fins ara i que hem d'expressar amb més freqüència i de forma més senzilla. El nostre repte principal no és en discutir sobre els nostres valors, sinó en aconseguir transmetre'ls millor